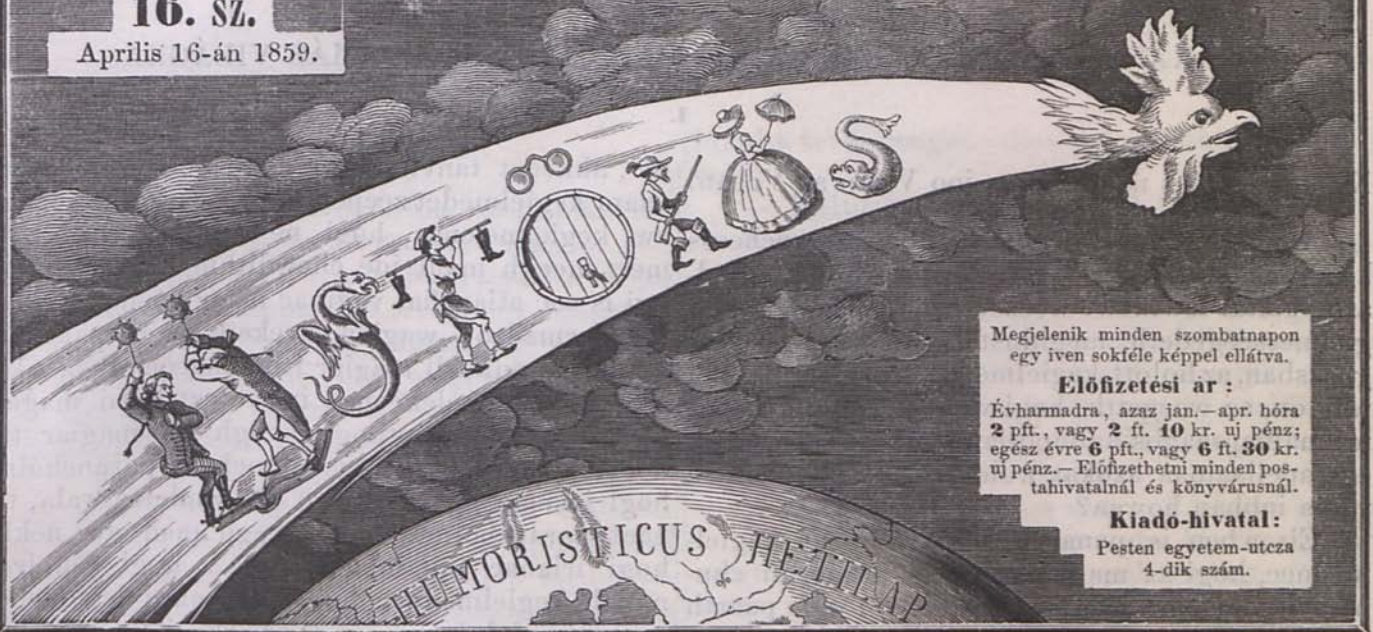

16. SZ.

Április 16-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Évharmadra, azaz jan.—apr. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz.—Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.

Kiadó-hivatal:

Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

JAJ BE OLCsó ITT MINÁLUNK A FÖLD.

Jaj be szép darab föld a koránda pusztá
Egyik szélétől a másikig nem látni.
Aranyval versenygő vetéssel behúzza
A meddig ellátni.

Jaj pedig be olcsó volt ennek az ára
Az ember elbámul, a mikor megtudja
Milyen renden szállott urától urára
Olyan könnyen jutva.

Az első ős kapta egy jó kardesapásért,
Mit testével fogott fel király fejezül;
A kardesapás helye hogy aztán ne lássék
Im ezt kapta bérül.

Utódja kezéről jutott a máséra
Egy kimondott szóért mit senki sem kérde,
Pedig az az egy szó, nem más, mint chimaera
Es elveszté érte.

Olcso a föld nálunk, nem becsüljük sokra
Apánk vére rajta! nem törődünk véle,
Könnyü szívvél hagyjuk átszállni másokra
Idegen kezére!

Szép tánczáért nyerte, a ki jött utána,
Délczeg léngyel táncznak asszonyi szív hódolt.
Délczeg lovag lóba jól járta a tánczba'
S a pusztá ellődult.

Szállt megint új kézre egy piros csizmaért,
Szép saru is volt az, skofiummal varrva
Czifra öltésekkel, ugyan csak magáért
Jól kitett a varga.

A mily könnyen nyerték, úgy adtak túl rajta,
Szép világ leánya oly könnyen szerezte.
Szép világ lányának drága piros ajka
Egy pár csókon vette.

Egy pár csókos birtok, egész uradalom
Ilyen olcsón adva, ilyen olcsón véve,
Megint tovább szállott, a kártya-asztalon
Egy lapra föltéve.

K—s M—n.

Valamint az 1858-ki, ugy f. 1/3 évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

KAKAS MÁRTON LEVELE JANUS PANNONIUSHOZ A MÁS VILÁGRA.

I.

Kegielmess ees nagisaagoss ioo Vram az Vrban!

Aambaator nem lewhetec olian zerencheess kegielmedet zinrewl zinre issmeerhetni, mindazon aaltal lewlkewt weezec magamnac, hogi kegielmessegedeth meghinstalam otth az maghassban, az holott kegielmednec már ioo dolgha wacion, az weegetth, hogi wennee fontolloora ez mi mainapsaagos aallapotiainkat itt ez fewldewn ees apellaalnaa azokat walameliesth : kegielmed tudia iobban howaa?

Elsewben is panazzth kell tennem kegielmednec, hogi az magyar nemzeth esmeegh chuniaavl paartocra wacion zacadozva : egic paarth az Hewlgifutaar, maasic az Diwatcharnoc, harmadic az New-wilaagh nemzettseegheihewz ragzcodic s illenformaan sokfelee elozzlatiaac az zegeen magyar nemzetewt; sewttimmaar egi negiedik natio iss betewre wala az birodalomban, az kinec newe az Nefeleich, s ez iss iust formaal az orzaagban. Mi leegien maar maid ebbewl? Chinaalnaa ki kegielmed walamintseegghel, hogi ne fvtnaanac zertezeeliel az magyar hiwec, hanem ragazcodnaanac az ew leghiwebb Wezeerewvtaan, az Wstewkewss utaan.

Maasodzor wacion nekewm nagi panazom kegielmed elewth az magyar orzaaghi tvdoos vrakra, meliec iss mostansaagh akkeepen chelekezec, hogi ewzze acarnac bennwncewt atiafisaaghsitani mindenfeele rongioss, zvrross, borzoss nemzetecwel, a hogi vannac az finnec, chwazzoc, wotiacoc, akkie mindniaaian tengewri kvtiahvsval eelneec eess meegh csak nem is tekeentetess Vrac; — az helieth, hogi maradnaaac megh azon dichew hagiamaaniban, mell zerrint mw egienessen az mw dichew ewsapaancnac, az hatalmass Attilaanac vaagivnc tewrweeniess iwadeeki, s ha netalaantaan holmi chippchvpp neepec az mi nielwewnwewz hasonlatoss nielwen bezeelneec, az chwpaan chac azt bizoniatia, hogi amaz aarvaac walahaaban egikoron Attilaapaancnaal chizmatiztitooc vagi mic lehet-

tec, akkeent tanvltaac megh. Tahaatlan instaalnaam kegielmedet zeepen, hogi ezt tiltanaa megh ew kegielmeicnec, hogi ne tenneec tewbbeth, mert meegh maid ide chwdithic ewket, penigh ugi is soc atiancfiai vaginac maar ittend.

Harmadzor wacion neekem nagi panazom minden rendbeeli magyar iroodiaacoc ellen, a kie a haani, annifeelekeepen iriaac ezt a mi magyar nielwewnketh; minthogi penigh az magyar tudostaarsasaagh nem tvdh nekiec parancholni, hogi irianac ugi, a hogi ő elrewndelee wala, tehaat parancholnaa megh kegielmed ew nekic, hogi irianac mindniaian ugi, a hogi een iroc mosth kegielmednec, hogi walahaara lewnne ez mw zeep nielwewnc egi ees tewkeelletewss.

Meeg tewbb panazzaim iss wolnaanac ez cerdemben, de maid azokath chac akkor mondom el, ha ewzetalaalcozvcnc; a mitewl az Vr ewrizzen megh meeg egi kiss ideigh enghewm.

Mondia megh kegielmed az mw dichew ewswncnec, az witecz Kinizsi Paalnaac, hogy ne feelien aam maar, ugian kvtiaavl megí aam maar az dolgha az pogaani tewrewncnec, bezzegh hvztaac mosth az giekeenit aolola, bezzegh ki wan az laaba abbol az papuchbol, az miwel haidanaaban mw reaanc taposoth wala. Ezth mondia megh kegielmed ew kegielmeenec : tvdom, hogi ewrwlni fogh raita.

Egiebecre neezve kewzentetewm minden rendw ees ranghv atiaancfiat az Vrban; — ha lehetne, zoolna kegielmed egi kiss esseweert, mert kellene maar; aztaan megh izennee megh, hogi mi lezz maar abbol a Congressvsbvl? mert mi nem tvdive : de chac titocban, hogi az zsidoooc megh ne tvdiaac, mert mindiaart kitezzic az Vissaagban. Wan e kentecneel telegraph?

Meliec vtaan maradoc kegielmess ees nagisaagoss ioo Vramnac

Itt ebben az niomorvsaagh wewlgieeben

kegielmednec legalaazatosabb tiztewlew zolgaai

Kakas Maarton m. s. k.

Nyelvészeti civilisatió.

Bement a kecskeméti béres újév előtt urához, megdandó, vályon fog-e kelleni jövőre is :

— Azt akarnám mögtunni tejes uram, köllemetős löszök-e én a gyüvő esztendőre?

K R Ó N I K Á S A D O M Á K.

I. A három matadeur.

Debreczen egyik kávéházába vásár alkalmával belép három napbarnított arczu idegen, porral lepett fekete fürtös gubában, fejükön tollas hevesi csárdás kalappal; s a terem egy elhagyott zugában helyet fognak valamelyik asztalnál, kurtaszáru debreczeni makrapipájukból hatalmas füstfellegget bodoritva széljel. A pinczér más jobb kinézésű vendégei körül forgolódott, ezekre nem is tekintve, — boszantotta azonban, hogy a többi úri nép közt ily kocsisféle emberek egész lármával discourálgatnak, és pipafüsttel árasztják el a kávéházat, — hozzájuk fordul tehát s majestaeticus hangon utasítja, mennének az épület másik osztályába, hol a koresma van, hiszen csak láthatják, hogy ilyen úri compánia közt nekik helyök nem lehet, de azok nem akartak sehogyse tágitani onnan, sőt a legkopottabb megszólítja magát a főpinczért, ki pedig nagy bodrozott fejével a vásári solennitásra egészen kicsipte magát — s úgy járt, kelt fel és alá, mintha mind az a sok vendég az ő kellere volna . . .

— Hallod-e kis szógám, hoznál nekünk egy tuczet kártyát, meg három itcze bort?

A fő pinczér úr adat nekik három itcze bort és egy kötet rettenetesen elnyúzott magyar kártyát; ők töredelmes szívvel durnyizgatnak s hogy egészen puffra ne menjen, a csizmaszára mellől az a kopott ember kihúz egy hosszú kék strimflit, csak arannyal volt tele, kiöntötte az asztalra, a többi követte példáját; azután a rongyos kártyával elkezdtek mulatni, itták mellé a fogvásoló átkozott italt, mintha életökben jobbat nem is láttak volna, senki se figyelt rájuk.

Később három gyönyörű ötös fogat állott meg a kávéház előtt, megbámulta boldog, boldogtalan, meg is nézhette, mert olyat a nagyapja se látott, — egész vásárra való nép csoportozott körülte, csak úgy káprázott a szeme mindegyiknek, — a bakról deli huszár ugrott le s nyitott a kávéházba, alig látszott ki ruhája az ezüst sujtás alól, csak a mondurja többet ért egy közép-szerű falunál, bezzeg vége lett mindenféle mulatságnak, a vendégek ajkán elhalt a szó, majd kinézte magát mindegyik a szemén. A huszár a három durnyizó előtt állt meg, s illendően stel-

lungba tevén magát, ahoz a kopotthoz fordulva szól:

— Méltóságos gróf, a kocsik kint állanak . . .

Erre feláll az, felsepri aranyait, kiiszsza a legutolsó csepp vinkót is, azután jó képpel kifizet a pinczérnek kártya és bor árába 18 váltó garast, egy ott ácsorgó kopottas gúnyáju diákocskának pedig markába nyom 4 darab aranyat vásárfiába, és illendően kalaplevéve, magát a tekintetes főpinczér úr úri kegyeibe ajánlva, társaival együtt kocsijába ül és elhajt.

A főpinczér rettenetes savanyú képpel nézett a markában levő 18 váltógarasra, kivált miután megtudta, hogy az a kopott ember maga gróf K. volt.

II. Megtalpalták.

Egészen el volt ázva a tisztelt vendégsereg, ölelte, csókolta s bizonytalan kitartással támogatta egymást; csak a csendbiztos állott még legtűrhetőbben a lábán, de nem azért mintha az ital féléknek különös ellensége lett volna, de — mert másnap nagy persecutióra készült. K. gróft boszontotta a gondolat, hogy csak egy is legyen a többi közt, ki józan fővel gyönyörködjék társai gyöngeségein, közre kapta a csendbiztost, s a mindig változtatott italokkal, szünni nem akaró kocczingatásokkal oda lyukadtak ki, hogy a jámbor rettenetesen leskártolta magát, be se várhatta a lakoma végét, hanem nyakába akasztva sallangós szürét, végig hevert a kemény padozaton, s elaludt mélységes csendességgel. Erre várt a gróf, egybegyűjté híveit, s tanácskoztak mit tegyenek már most a jámborral? sok szóbeszéd után végre abban állapodtak meg, hogy megtalálják; — értetik pedig ezen kifejezés alatt műnyelven azon életrevaló szokás, hogy egy éles késsel a csizmának mind két talpa szép tisztességesen lemetéltetik, s illetéknépen ezen ékességétől megfosztott nyúzott csizmának nagyon saját-ságos kinézése van.

Másnap korán reggel eltávozott a vendégsereg, velök a házigazda is, s midőn a csendbiztos délfele kitorúlván szemeiből a mámort, talpra ugrott, nagyon különösen nézett ki talpatlan sarkantyús csizmájában; káromkodott is érte anynyit, hogy felért egy debreczeni vásár lábrequisitumával, de az nem segített a bajon semmit, s

mikorra nagy ügygyel bajjal a faluban egy elviselet csizmát kerithetett, egészen elkésett a persecutióval.

III. A kénytelen vendég.

Ugyancsak K. gróffal történt, hogy vendégei közül egyet sehogyse tudott maradásra birni, kifogott az mindenféle mesterfogásain, legalább — gondolá magában — szárazon nem hordod el innen magadat, — czélja volt annak kocsiját nyúztatni meg, de vendége félvén a gyanupertől, s ösmervén a gróf szokott házi manipulatioját, inasának megparancsolá, hogy a kocsitól távozni ne merjen; a hosszas búcsúztatás alkalmával azonban sikerült a mindenesnek, a kocsi farába kötött takarmány közé egy jó darab üszköt csempészni. A gróf húzta, halasztotta a búcsúztatást, míg észrevette, hogy a kocsi hátulja derekasan füstöl. Végre elváltak egymástól, a vendég örült magában, hogy oly könnyen szabadúlhatott, alig ér azonban a falu közepire, verik félre csunyán a harangot, rohan elő a népség mindenfelől rocskakkal, vizipuskákkal s derekasan locsolják, lövöldözik a kocsit, a benn ülőt különösen majd befojtották a vízbe, de jutott a többinek is elég, átáztak nyakig; a szegény vendég nem birta e különös megtisztelés okát átlátni, lármázott, kiabált, protestált torkaszakadtából, mind nem ért az semmit, — utoljára is kénytelen volt a gróf udvarába visszahajtatni, hol általános kaczagás fogadta.

A derék gyujtogató.

K. gróf nem szenvedhette ha falujában rongyos épületeket látott, de a szegény ember nem építhet magának palotákat, elég ha élni tud. Sokat törte fejét a gróf, mint lehetne az ő jobbágyai épületének ezen morbusán segíteni, végre azt találta ki, hogy a már előre kiszemelt épület tulajdonosát bizonyos ürügy alatt kirendelte minden családotól a házból, azután valami jó esős időre várt, de leginkább télben, midőn a tetőket vastag hólepel takarta, meggyújtotta a kiszentenciázott ház fedelét s előleges intézkedés következtében, még mielőtt a tűz azon erőt vehetett volna, széttépette, azután lebontotta földig, hogy csak a pusztá helye maradt.

Midőn aztán a kárvallott nagy alázatosan megjelenik a gróf előtt, kérdi ez tőle :

— No s mi bajod akadt fiam? . . .

— Méltóságos úr, nagyon szerencsétlenül jártam, leégett a házacskám egész földig . . .

— Biz a fiam elég baj, no hát, ha már úgy jártál, hurczolkodjatok valamelyik cselédházamba, míg a hajlékodat felépítheted, aztán majd az erdőmester kimutatja a fát, a bányász a követ, ingyen kapsz annyit, a mennyire szükséged lesz, lesz hozzá mész is elég, az ácsok és kőművesek is majd csak segítenek valamit, jelentsd magad a tisztartó urnál, érted? most láss dolgod után.

Igy aztán tisztességesen felépült a szegény ember háza, ő csak nézte milyen szépen nyert az elrongyollott ócska fészek helyett olyan hajlékot, mint akár egy parochia.

K. gróf faluját megis nézhette akárki is. *K. T.*

VERSEMÉNYEK

sok mindenről.

I.

Két génusz.

Éltünk rögös határain
Két génusz vezet . . .
— Egyik csak az adósok börtönében, —
De társa már a dologházban
Szorít velünk kezét!..

II.

Nagy hiba.

Én nem csodálkozom
Apró botlásokon. —
De azt már mégis csak mód nélkül röstelem,
A mi történt több tudományos embereken!..

Linné, Küvie, Minikus!
Tiétek az a szörnyű vétek,
Hogy az embert tanotokban
Különös osztályba tevétek.
Holott ha nézitek véralkatát,
Szívét, divatos karmait :
Kisül, hogy a
Ragadozók rendébe tartozik!

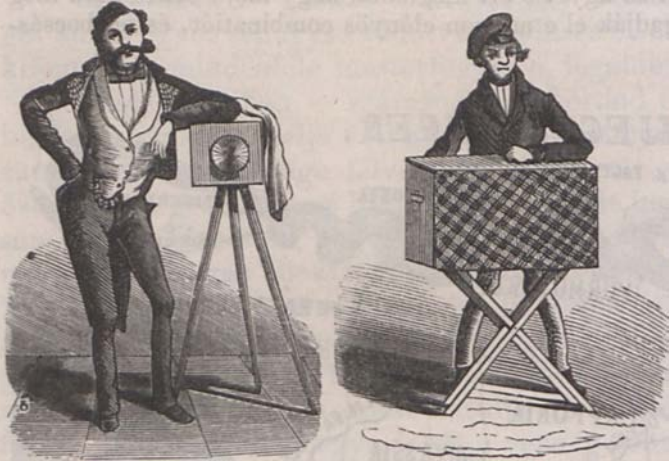
III.

Két boldog.

„Ketten vagyunk e világon
Kis galambom boldogok!
Én imádlak s éjféli szemed
Rám oly kéjjel mosolyog!”
Igy szólt a férj szép nejéhez
Édesen, szerelmesen;
S dörmögé a házibarát :
„Úgy van, hívőké a menny!”

Könnyen összetéveszthető.

- Te Alfréd, nem tudod micsoda ez az úr, a ki itt nekünk most bemutatta magát?
 — De igen : Werklis, vagy mi? Kintornás.
 (Közbeszól egy harmadik.)
 — Dehogy kintornás! Photograph.

— No vagy hát az. Egy szóval tudom, hogy olyasféle művész, a ki a ládikóban hordja a tudományát.

Egy ásitás következményei.

- Igaz, hogy Oszkár meghalt? hogy föbe lőtte volna magát?
 — Hogy meghalt, az igaz; de föbe nem lőtte magát; hanem egy egészen saját módját alkalmazta magára az öngyilkolásnak; egy este elment ** -né házi concertjébe s ott oly gyilkosul meguntta magát, hogy kénytelen volt kimenni az előszobába, hogy ott egy halálosat ásitthasson,

egyszer aztán csak azt vette észre, hogy reped a feje kétfelé,

s a másik pillanatban allo! elrepült a fejének a felső része, ki tudná hogy hová?

Csak úgy nézett utána!

Mustra szerint.

Búzátkudott Móses a nagyságos úrtól, azalatt a kezében tartott mustrából folyvást szedegette a konkolyt, vadborsót s mindazokat, mik a buza szépségét nem igen emelik, míg végre, mikorra szépen kiszemelgette, meglett az alku, a mustra le is pecsételtetett. Szerződés szerint az egész quantumnak olyannak kellett lenni, mint a lepecsételt mustra; szállításkor azonban roppant difficultas lett, mert a quantum (miután azt senki sem szemelgette) korántse talált a mustrával. Nem szükség elmondani a levonásokat mik aztán történtek, no de az ily eset nem is szokott elég ok lenni arra, hogy a barátság továbbra is fel ne tartassék. Móses nem sokára irt is ő nagyságának, hogy ki fog menni hozzá szeszt vásárolni. Ő nagyságát boszantotta, hogy ez oly hamar feledékenységre akarja tenni a történeteket, gondolkodott, mint adhatná vissza a tromfot? — A szeszgyártáshoz s annak fokozásához jól értvén, egy barna pezsgős üvegbe bizonyos mennyiségű vizet öntött, s kitette az ablak közé, hol az jégge fagyott. Megérkezett Móses, le is ment a pinczébe, megnézte és megmérte a szeszt, hozott is fel belőle mustrát, meg is lett az alku, csak a mustra-lepecsételés volt hátra; kivette ő nagysága a barna üveget, melyben a jégge fagyott víz existenciájának semmi jelét sem adta, „beleöntött szeszt lepecsételte, meg is irták a szerződésben, hogy az egész quantum olyan legyen mint a mustra. Csakugyan vízzel hozzá is stimmeltek a hordókat a mustrához, lett is belőle még félannyi szesz. Szállításkor jobban megörült Móses a gyenge szesznek, mintha az alkudottnál 10 fokkal erősebb lett volna, mert ilyenkor többnyire úgy szokott kiütni a dolog, hogy pénzt is vissza kapja s a portéka is az övé marad. Azonban bíróság előtt bontatván fel a lepecsételt üveg, a quantum mustra szerintinek találtatott. Ekkor aztán csak azt szerette volna megtanulni, hogy mi ennek a mestersege?

Nemzeti büszkeség.

Berlinben 18** évben az ottani szabóifjuság bált rendezett, közöttük mintegy nyolcz magyar fiú volt, kik megakarván külföld előtt is mutatni hogy magyarok, attilásan jelentek meg a bálon. Hogy ez Berlinben feltűnt, nem lehet csudálni, kivált oly csinos, nyalka szabólegényeken, kik különben is addig illesztgetik magokra ruhájokat, mignem sokkal csinosabban áll, mintha úgy öntötték volna rájuk. A báli táncrend meg volt határozva, mindamelllett — hihetőleg néhány német jó barátjuk előleges összebeszélése következtében — indítványba hozatott, hogy ezen zsinóros fiúk tánczolnák el nemzeti táncukat. Nagyon kevés biztatás után a bálközönség jóindulatu kíváncsiságára ki is állottak a terem közepére, de egy magos, veres majszter (talán jobb lenne elhallgatni, hogy Magyarhonban született) az alakulandó magyar táncznak ellenszegült, s hangosan követele a táncrend folyamát, mitsem akarva hallgatni a

már egész közönség ohajtásává vált kívánatra, rendőrt kezdett emlegetni. Meghallván ezt a szabólegények egyike, egy köpezős virgoney barna fiú, balkezevel a majszter frakkjának gallérát, jobb kezevel nadrágjának azon részét melyre ülni szokott megmarkolva, mintegy Bosco úgy kisánsirozta a terem nyitott ajtaján. Ezen rögtönzött, de Berlinben a szabóbálokban is épen nem szokásos, mindamelllett igen határozott eljárás a publikum figyelmét annyira magára vonta, miszerint úgy gondolkodtak, ha mind a nyolczan ily ügyesek ezen mesterségükben, hogy az egész báli közönséget igen könnyen kiereszthetik a bálból, jobbnak látták jó képet vágni a mulatsághoz s nyájas hízélgéssel mondták a köpezős barna fiúnak: „mind ilyen derék emberek a magyarok?”

„A kik otthon vannak, mind sokkal különbek nálamnál!” felelt büszke önérzettel a kis szabó.

A művész candidatusok.

— Hova viszed dáde a két művész candidatumot? — szólítá meg az uraság a kocsija mellett elhaladó barna utasokat.

— Nem visem, nagyságos uram, csak ballagatom őket Pest felé.

— Hát Pesten mit kerestek?

— Látogatóba megyünk, a nagyságos Sárközsi, Kecskeméti és Pátikárus urakhoz; azstán ezt a két kelket segédtetem a bandához.

— Hisz nem tudnak ezek annyit, hogy Pesten megálljanak!

— A jég hátán is megállnak nagyságos uram! Hiszen már *magas tetejű kalapjok és krágljok* is van.

A nyelvészek.

— Fhiam! mhicsoda thárgy van kezedenben? — szólítja növendékét a héber tanító.

— Ez a thárgy a khezemben *khinf*.

— Nem jól van mondva — viszonzá a tanító, — mert az *khenv*.

Erre a rabbi fölkel s mond: — fhiam, az se nem *khinf*, se nem *khenv*, hanem igazi mhagyaros nyelven: *khünv*.

Gyermeki naivitás.

Eltörte a gyermek vizhordás alkalmával korsóját, midőn ennek holttetemeit siratná, vagy is inkább az otthon reá várakozó ütlegeket, arra sétál a helybeli lelkes, ki igen leereszkedő ember lévén, azt mondja tréfásan a fiúnak:

— Ugy jár az fiam, a ki a zsidónak nem köszön.

Felveti erre könyes szeméit a fiú és azt feleli rá:

— Hát tudtam én, hogy ked zsidó?

Historiai feladat.

Ki volt a legelső és leghiresebb billiardhős a világon?

(Megfejtése a jövő számban.)

Szép kis quiproquo.

Egy Brüsszelben lakó tudós hazánkfia írja legközelebb azt a tréfát, hogy egy ottani tudós tanár a magyar irodalomról beszélgetvén vele, azt mondá a többi között, hogy egy angol Rewiewban az áll, miszerint jelenleg a magyaroknak legtermékenyebb regényírójuk — herczeg Eszterháznak a *szerecsen lovásza* (!) — Lehetetlen az! — monda rá tudós hazánkfia, hol van az a Rewiew? — A belga tudós előadta a corpus delictit, a miből azután kisült, hogy ott bizonyos Moor Jockay nevű regényírórul van szó, a mi persze angolul annyit jelent, mint szerecsen lovász, s az kinek lehetne másnak, mint herczeg Eszterháznak?

Helyes aggodalom.

Gondos Márton, érdemes hazánkfia beszállt Pesten egy fiatal kópé ismerősével egyik vendéglőbe. Este a háziszolga kivitte a csizmáikat tisztítani, ki is, hogy megtudhassa, melyik csizma hova való? rá szokta mindegyiknek a talpára írni krétával a szoba számát, melyben tulajdonosa alszik.

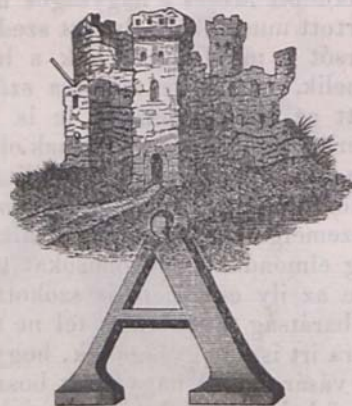
Mikor Márton úr felakarja húzni a csizmáját, észreveszi annak a talpán a 46-ot. Kérdi az ifju ismeröstől, hogy mit jelentsen már ez a 46 ezen a csizmán?

— Ez biz azt jelenti urambátyám, hogy a csizmatisztításért 46 krajczárt kell fizetni a házknechtnek.

— Űm.

Most az egyszer csak kifizette a negyvenhat krajczárt Gondos Márton úr a szolgának, a mint összetalálkozott vele, de következő este eldugta a sáros csizmáját a feje alá, hogy rá ne találjon.

Rébusz.

A 15-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Párduc.”

Szerkesztői sub rosa.

— *Miskolcra K.* urnak. A harmadik küldeményt is köszönettel vettük, a mint figura docet, siettünk is felhasználni. — *Döme úr légyottja* legyen ott de nem itt. — *M. L. adomái* nagyon ócskák, aztán új korukban sem voltak jók. — *A kövér drótos* tót bejöhethet. — Sármelléki szemetekben kevés szem akad. — *Szegény Jucsi néni.* Isten nyugtassa meg! — *Szombathely.* K. V. Lehet belőle valami. — *M. Kásonyra.* Megjegyzendő, hogy a többi pesti lapokat nem mi szerkesztjük, azoknak mind külön szerkesztőik vannak. Elég abból nekünk egy is. — *Szénafy Gáspár.* Ismerjük a „Fliegende Blätter”ből. — *Tonnaháziból* lehet valamit csinálni. — *Egerbe.* K. J. Köszönjük, mind hasznavehető. — *User.* Van közte valami használatos.

— *Misculantia.* Nem igen biztathatjuk.

— *Azoknak, a kékert illet!* Mondtam ugy-e, hogy nem kell már a debreczeni csizmadiákkal annyit tréfálni, ihol van, most kaptam egy levelet egy becsületes csizmadiamajsztertől, a hol meg van mondva kereken, hogy a ki ilyen adomákat ír a debreczeni csizmadiákról, az ilyen meg amolyan ember! Már most jó lesz békét hagyni, mert még utóbb jól megpáholnak bennünket, azaz hogy csak *bennemet*, mert ti nem jöttök elő, de az én szállásom tudva van! — *Politikus világ* használható. — *Osman János stb.* nem lehet.

— Ha valakinek a munkáját kifelejtettük, az azt jelenti, hogy vagy nagyon jó volt, vagy nagyon rossz.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)